

ULÛL-EMR ALİMLERDİR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Senedînâ ve mededînâ ve üsvetine'lhasenetü muhammedini'l-mustafâ... Ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

اكرموا العلماء فانهم ورثة الانبياء، فمن
اكرمهم فقد اكرم الله ورسوله

(الحطیب والدیلمی عن جابر)

RE. 81/7 (Ekrimü'l-ulemâ', feinnehüm veresetü'l-enbiyâ', femen ekremehüm fekad

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

ekrama'llàhu ve rasûlehû)

Sadaka rasûlü'llàh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem mü'min ve muhlis kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsânı, ikrâmı dünyada, ahirette sizin ve sevdiklerinizin üzerinize olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri iki cihan saadetine cümlelerinizi nâil eylesin... Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin... Habîb-i Edîbine komşu eylesin...

Peygamberimiz SAS Hazretleri'nin mübarek hadis-i şeriflerini okumak üzere bir araya gelmiş bulunuyoruz. Bu hadis-i şeriflerin okunması ve izahı yapılmadan önce, başta sevgili Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ SAS Hazretleri'nin rûh-u pâkine bizlerden acizâne, nâçizâne bir sevgi, bağlılık nişânesi olsun, bir ihsan, bir ikramcık olsun diye;

Sonra onun mübârek âlinin, ashâbının, etbânının, ahbâbının, sâdât ve meşâyih-ı turûk-u aliyyemizin cümlesinin; tekkemizin ders kitabı olan bu *Râmûzül-Ehâdis* kitabını tertib eylemiş olan Gümüşhaneli Hocamız Ahmed Ziyâüddin-i Gümüşhanevî Hazretleri'nin, kendisinden feyz aldığımız şeyhimiz, üstadımız, başımızın tâcı Muhammed Zâhid ibn-i İbrâhim el-Bursevî Hocamız'ın rûh-u pâki için;

Bu beldeleri fethetmiş olan Fâtih Sultan Mehmed Han'ın ve diğer fâtihlerin, şehidlerin, gâzilerin, mücâhidlerin ruhları için; bilhassa beldemizin medâr-ı iftihârı enbiyâullahtan Yûşâ AS'ın, sahâbeden Halid ibn-i Zeyd Hazretleri'nin ve

diğer medfun bulunan sahâbe-i kirâmın ruhları için;

Cümle hayrât ü hasenât sahiplerinin ve hassâten içinde toplanıp ibadet ettiğimiz şu camiye yapan İskender Paşa Hazretleri'nin ve bu camiye zaman zaman tecdid ve tâmir ve tevsî eyleyip ibadette tutmuş olan kimselerin, bunlara katkıda bulunan, yardımda bulunanların ruhları için;

Uzaktan, yakından bu dersi dinlemeye teşrif etmiş, gelmiş olan siz kıymetli, sevgili, yakın kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün mü'min geçmişlerinin ruhları için, camimizin çevresinde medfun bulunan mü'minlerin ruhları için ve bu camiden güzerân eylemiş olan eimme ve hutabâ, müezzinîn, kayyûmîn ve cemaatin ruhları için, ihvânımızdan ahirete intikal edenlerin ruhları için; bizim de sıhhat ve afiyetimiz, saadet ve selâmet-i dâreyne nâil olmamız için, bir Fâtîha üç İhlâs-ı Şerif okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Alimlere Hürmet Edin!

Az önce Arapça mübarek kelimelerini okuduğum hadis-i şerifi, Hâtib-i Bağdâdi ve Deylemî Câbir RA'dan rivâyet eylemiş.

Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri buyuruyor ki:¹

¹ Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.437, no:2341; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.150, no:28764; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.172, no:512; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.391, no:4353.

أَكْرِمُوا الْعُلَمَاءَ، فَإِنَّهُمْ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ، فَمَنْ
أَكْرَمَهُمْ فَقَدْ أَكْرَمَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

(خط. والديلمي عن جابر)

(*Ekrimü'l-ulemâ'*, *feinnehüm veresetü'l-enbiyâ'*, *femen ekremehüm fekad ekrama'llàhe ve rasûlehû.*)

(*Ekrimü'l-ulemâ'*) “Alimlere hürmet ediniz, saygı gösteriniz, saygılı muamele ediniz, asâletli muamele ediniz, ikramlı muamele ediniz!”

Buradaki ikram, “Maddeten bağıшта bulununuz!” mânâsına değil de hürmet mânâsına, izzet ve itibar etmek mânâsına... “İzzet ve itibar eyleyiniz âlimlere...” diyor Peygamber SAS Efendimiz.

(*Feinnehüm veresetü'l-enbiyâ'*) “Çünkü onlar, alimler, peygamberlerin varisleridir. (*Femen ekremehüm*) Kim onlara izzet ve hürmet ve itibar eyler ise, (*fekad ekrama'llàhe ve rasûlehû*) Allah'a ve Rasûlüllah'a izzet ve itibar ve hürmet göstermiş olur.”

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Allah-u Teâlâ Hazretleri insanları yarattığı zaman, dünya yüzüne gönderdiği zaman, bu âlemde yaşamalarını başlattığı zaman onlara her türlü nimetleri verdiği gibi; onların yanlış yollara sapmaması için tâ ilk insandan itibaren, hemen ilk insan neslinin var olduğu zamandan itibaren peygamber göndermiştir. İlk insan, ilk peygamber... Yâni hiç peygambersiz bırakmamıştır insanları, Kur'an-ı Kerim'de de

buyruluyor ki:

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

(فاطر: ٢٤)

(*Ve in min ümmetin illâ halâ fîhâ nezîr.*)
“Hiç peygamber gönderilmedik; ahiretin tehlikelerini ihbar ve ihtar edecek, yanlış işler yaparlarsa, gazaba uğrayacaklarını söyleyerek insanları korkutacak bir mübarek vazifeli, görevli Allah elçisi gönderilmedik hiçbir ümmet yoktur.” (Fâtır, 35/24)

(*Ve in min karyetin illâ halâ fîhâ nezîr*) Her bir karyeye, her bir yere de böyle bir tarih boyunca vazifeli gönderilmiştir. Onların sayısını Allah bilir. Kimisinin ümmeti geniştir, kimisinin ümmeti azdır. Hattâ ümmeti tek bir kişi olanlar dahi varmış diye kitaplar yazıyor. Yâni ille ümmetinin sayısı çok olacak diye bir şey yok...

Bu peygamberlerin evveli Hazret-i Adem Atamız AS, ahiri de bizim peygamberimiz, başımızın tâcı Muhammed-i Mustafâ SAS Efendimiz Hazretleri'dir. Ahir zaman peygamberi Muhammed-i Mustafâ SAS Efendimiz Kur'an-ı Kerim'in şehâdetiyle aynı zamanda Hâtemü'n-nebiyyîn'dir:

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ

اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

(الأحزاب: ٤٠)

(*Mâ kâne muhammedün ebâ ehadin min ricâliküm ve lâkin rasûla'llâhi ve hâteme'n-nebiyyîn.*) “Muhammed sizin erkeklerinizden hiçbirisinin babası değildir. Fakat o Allah'ın elçisidir ve peygamberlerin sonuncusudur, hâtemidir, mührüdür.” (Ahzab, 33/40)

Artık peygamberlik onunla hitam buluyor, ondan sonra peygamber yok. (*Men lâ nebiyye ba'deh*) “Kendisinden sonra başka peygamber gelmeyecek olan, ahir zaman peygamberidir Peygamber Efendimiz.

Pekiye ilk insanlara Allah peygamber göndermiş de, her karyeye, her beldeye, her ümmete peygamber göndermiş de; Peygamber SAS Efendimiz'den sonra asırlar geçmiş, insanlar cihana yayılmış, onlar ne olacak?.. Yâni bu Peygamber Efendimiz'den sonraki ülkelere, karyelere, beldelere, gruplara, insan topluluklarına ne olacak?..

Onlara, Peygamber Efendimiz'e bağlı alimler aynı vazifeyi devam ettirip, doğru yolu göstermişlerdir.

Peygamber Efendimiz'in varisi demek, onun yapmış olduğu vazifeyi devam ettirmek demek. Peygamber Efendimiz'in ilmine varis olup, ilmینی alıp, insanlara Peygamber Efendimiz'in hayatında anlattığı şeyleri anlatan kimseler demek...

Bakın biz burada ne okuyoruz? Şu kürsüye çıktık, kendi sözümüzü mü söylüyoruz?.. Hayır! Peygamber Efendimiz'in hadislerini okuyoruz. Size Peygamber Efendimiz'in sözlerini anlatıyoruz,

açıklıyoruz, naklediyoruz. Biz ne yapıyoruz?..
Peygamber Efendimiz'in vazifesini yapıyoruz.

Alimlerin vazifesi budur. Peygamberlerin varisleri olarak, Peygamber Efendimiz'in de varisi olarak, aynı şekilde insanları Allah'ın yoluna çağırmaktır ve Allah'ın sevgili kulu olmaları için ne yapmaları gerektiğini öğretmektir.

Alimler bunlardır. Bunlara hürmet etmek, onların Allah ehli olmasından dolayıdır, Allah yolunun görevlileri olmasından dolayıdır. Kur'an'a niçin hürmet ediyoruz?.. Allah'ın kelâmı olduğu için... Peygamber Efendimiz'e niye hürmet ediyoruz?.. Allah'ın peygamberi olduğu için... Allah'ın olan her şeye, Allah'ın sevdiği her şeye sevgi ve hürmetimiz vardır; Allah'ın olduğu için... Yol Allah'ın yoludur, din Allah'ın dinidir; onun için de bu dini öğreten, vazifeli kimselere de aynı şekilde hürmet, Allah'ın sevdiği, razı olduğu bir iştir.

O bakımdan, Allah için, Allah'ın rızasını kazanmak için, doğru yolda yürümek için, doğruları öğrenmek için, peygamberlerin tebliğlerine âşinâ olmak için, dinin inceliklerini öğrenmek için, insanların alimleri sevmesi lâzım; alimlere izzet ve itibar ve hürmet göstermesi lâzım! Çünkü öğrettikleri şey önemli, yaptıkları vazife önemli... Peygamber vazifesi yapıyorlar.

Peygamber SAS Efendimiz'e sahabe-i kiram nasıl hürmet ederlerdi? Öyle hürmet ederlerdi ki, hürmetlerinden yüzüne bakamazlardı. Sahabeden birisi diyor ki:

“—Rasûlüllah'a hürmetimden, saygımdan, izzet

ve itibarımdan, şöyle başımı kaldırıp da yüzüne doya doya bakamadım! Ömrümde yüzüne doya doya bakamadım!” diyor.

Peygamber Efendimiz SAS mescidine namaz kıldırmaya geldiği zaman, herkes böyle başı önünde, hürmetinden tüyleri diken diken, öyle beklerlerdi. Herkes bakamazdı yüzüne Peygamber SAS Efendimiz’in.

Ebû Bekr-i Sıddık Efendimiz bakarmış, Ömerül-Fâruk Efendimiz bakarmış, mütebessim; o da onlara tebessüm buyurmuş. Öyle anlatılıyor.

Sahâbe-i Kiram, Peygamber SAS Efendimiz’in mübarek sözlerini dinlerken kıpırdamazlardı, ses çıkartmazlardı. Öyle dururlardı ki, şöyle anlatılıyor:

“—Sanki başlarının üstüne bir kuş konmuş, kıpırdarlarsa kaçacak... Öyle kıpırdamadan, öyle hürmetle, öyle dikkatle dinlerlerdi.”

Tıraş olduğu zaman saçlarını kapışıklardı, hatıra olarak. Abdest suyunun artığını kapışıklardı.

Hitâb ederken, (*Fidâke ebî ve ümmî yâ rasûla'llah!*) derlerdi. “Annem, babam, canım, varım, malım, mülküm sana fedâ olsun ey Allah’ın rasûlü!” diye düşünürlerdi ve öyle söylerlerdi ve öyle yapmışlardı. Neden?.. Allah için, Allah’ın rızasını kazanmak için... Allah’ın emri böyle olduğundan...

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur’an-ı Kerim’inde;

أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

(النساء: ٥٩)

(*Etîullâhe ve etîür-rasûle ve ülil-emri minküm*)
“Allah’a itaat edin, peygambere ve sizden olan ulül-emre de itaat edin!” (Nisâ, 4/59) buyurduğundan.

Ulül-emr; Abdullah ibn-i Abbas RA’ın bildirdiğine göre, *ulülemr*, yâni işin başında olan kimse, alimler demek...

Allah’a itaat edin! Rasûlüllah’a itaat edin! Niçin?.. Allah’ın rasûlü olduğu için. Ulül-emr’e itaat edin! Niçin?.. İş elinde olduğu için. Ümmetin işi kime havale edilmiştir?.. Alimlere havale edilmiştir.

Peygamber Efendimiz buyurmuşlar ki:²

الْعُلَمَاءُ أَمَنَاءُ أُمَّتِي

(الدَّيْلَمِيُّ عَنْ عَثْمَانَ)

(*El-ulemâü ümenâü ümmetî*) “Alimler, ümmetin kendisine emanet edildiği, koruyun ümmetimi, diye ümmetin teslim edildiği kimselerdir.” diyor Ümmetin teslim edildiği kimse, ümmetin işi elinde olan kimse.

Onun için ulü’l-emr, alimlerdir. Bunu tefsir kitapları da yazmışlardır. Tefsir kitaplarında da bu bilgi vardır, bu âyetlerin izahlarında vardır. Binâen aleyh, bütün Ümmet-i Muhammed’in alimlere ikram etmesi, izzet etmesi, itibar etmesi, sözünü dinlemesi, emrinde yürümesi

² Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.III, s.76, no:4211; Hz. Osman RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.X, s.134, no:28676; *Keşfü’l-Hafâ*, c.II, s.65, no:1750; *Câmiü’lEhâdîs*, c.XIV, s.365, no:14503.

lâzım. İşin aslı, özü, esası budur.

Kim alimlere izzet itibar eder, saygı sevgi gösterir, bağlılık gösterir, sözünü tutar, yolunda giderse; Allah'a ve Rasûlüllah'a izzet, itibar etmiş olur. Çünkü alimler, Allah'ın ve Rasûlüllah'ın emrettiği vazifeyi yapmaya devam ediyorlar.

Alimleri İslâm ümmeti eskiden beri sevmiştir. En büyük saygıyı göstermiş, en büyük sevgiyi göstermiştir. Düşünün İmam-ı A'zam Efendimiz'in sevgisini, düşünün müşid-i kâmillerimizin sevgisini, Abdülkâdir-i Geylânî Efendimiz'in, Bâhaeddin-i Nakşibend Efendimiz'in sevgisini...

Meselâ Şehâbeddin-i Sühreverdi şeyhimiz, efendimiz, – kitabını neşrettik, dergilerde hediye olarak verdik— öyle mübarek, öyle itibarlı kimseymiş ki, Abbasî halifeleri elini öperlermiş, kendisine hürmet gösterirlermiş. Öyle kimse...

b. Cihadın En Faziletlisi

Şimdi tabii yine aynı şekilde, alimlere hürmet edilmesi lâzım! Fakat acı bir durum vardır ki, çok kere alimler, zalimler tarafından mazlum duruma düşürölmüşlerdir, cevr ü cefâyâ uğratılmışlardır. Allah'ın imtihanı diyelim, kaderi diyelim, ne diyelim? Bir şey diyemeyiz. İmam-ı Azam Efendimiz'in hapislerde süründüğünü biliyorsunuz; duymuşsunuzdur, menâkıbını okumuşsunuzdur. İmam-ı Rabbânî Efendimiz'in hapislerde ne kadar ezâ cefâ çektiğini, senelerce kaldığını biliyorsunuz.

Neden?.. Hakkı söylediği için, zâlime yüz vermediği için. Zalimin karşısında hak sözü söylediği için.

Onun için Peygamber SAS'ın şu hadis-i şerifini hatırlayalım, buyurmuşlar ki:³

أَفْضَلُ الْجِهَادِ، كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ

(د.ه. عن أبي سعيد؛ حم. ه. طب. عن أي أمامة؛ ن. عن سمرة؛ حم. ن. هب. ض. عن طارق مرسلًا)

RE. 76/11 (*Efdalü'l-cihâdi kelimetü hakkın inde sultânin câir*) “En faziletli, en üstün, en sevaplı cihad, zalim hükümdarın karşısında hakkı söylemektir. En büyük cihad odur.”

³ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.527, no:4344; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.471, no:2174; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1329, no:4011; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.19, no:11159; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.551, no:8543; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.352, no:1101; Hâmidî, *Müsned*, c.2, s.331, no:752; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.247, no:1286; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.358, no:1448; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIII, s.305; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1330, no:4012; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.282, no:8081; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.166, no:1596; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.93, no:7581; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.248, no:1288; İbnü'lCa'd, *Müsned*, c.I, s.480, no:3326; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.176; Rûyânî, *Müsned*, c.III, s.337, no:1161; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.370; Ebû Ümâme RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VII, s.161, no:4209; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.314, no:18850; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.435, no:7834; Ziyâü'l-Makdîsî, *elEhâdîsü'l-Muhtâre*, c.III, s.230, no:123; ed-Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ'*, c.I, s.238, no:427; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.421, no:2939; Târık ibn-i Şihab Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.64, no:5511 ve c.XV, s.923, no:43588; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.172, no:457; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.198, no:3981.

Savaşa gidiyorsun, düşmanla beraberce çarpışıyorsun. Ama hükümdarın karşısına hiç kimse çıkamıyor, hakkı söyleyemiyor, gerçeği söyleyemiyor. Çıkacaksın, çatır çatır:

“—Haksızlık yapıyorsun, yanlışlık yapıyorsun, israf yapıyorsun, yaptığın doğru değildir, bu işi düzelt!..” diyeceksin.

Çünkü söylenmezse olmaz. En büyük cihad budur. Onu söylediği için alimler mağdur edilmiştir, alimler horlanmıştır, alimler takip edilmiştir, alimler hapsedilmiştir, alimlere darb edilmiştir, kırbaç vurulmuştur... vs. Bu da tabii zalimlerin bir büyük yaygın hatâsıdır.

Tarih boyunca böyle olmuştur. İnsanların aslında alimlere tâbi olması gerekirken, hayret edilecek bir şeydir, insanlar alimleri bırakmışlar, zalimlere tâbi olmuşlardır. Hayret edilecek şey!.. Yâ niye zalime tâbi oluyorsun?..

Neden tâbi olmuşlar?.. Zalimin mafiasını yenemiyor, zincirini kıramıyor. Alim organize olmadığından, tek başına olduğundan; zalimin kavmi, kabilesi, avanesi, haşemesi olduğundan, etrafında gürûhu olduğundan, baş edemiyor.

Hükümdarın komutanları var, askerleri var, kılıçları var, silahları var, orduları var... E alimin?.. Alimin boynu bükük, Allah'ı var; o kadar... Hükümdar alime zulmetmiştir, döğmüştür. Alimlerimizin bir kısmı hapislerde ölmüştür. Yediği darbelerin tesirinden hayatını kaybetmiştir. Şehid olmuştur yâni...

Ama bu da Ümmet-i Muhammed'in ayıbıdır. Alimi zalimin eline bırakmak, Ümmet-i

Muhammed'in ayıbıdır. Alimi bırakıp da zalime tâbi olmak, Ümmet-i Muhammed'i ayıbıdır. Zalime bir şey yapmayıp mazlumu korumamak, mertliğe sığmaz. Mazlum da Allah'ın sevgili kuluysa, makbul kuluysa; o da çok yanlış bir şey olur.

Onun için zalime destek veren, büyük tehlike içindedir. Zalime tebessüm eden, fâsıka tebes-
süm eden insan bile büyük tehlike içindedir. Tebessüm bile edilmeyecek, “Efendim!” bile denilmeyecek. Bir fasık, facir, yalan yanlış yol-
da olan kimseye, bir kimse kalkıp da, (Yâ sey-
yidî!) derse...” Yâ seyyidi ne demek; efendim
demek, soylu, asâletli, kıymetli efendim de-
mek. “Yâ seyyidî derse, Arş-ı A'zam zangır zan-
gır titrer.” diyor Peygamber Efendimiz. Allah
hoşlanmaz bu işten, kimse hoşlanmaz. Doğru
bir şey değil. Onun için zalime yüz vermemek
lâzım, zalime pirim vermemek lâzım, zalime
teslim olmamak lâzım!..

Peygamber SAS Efendimiz her zaman buyuruyor
ki:⁴

زُلْ مَعَ الْحَقِّ حَيْثُ زَالَ

(حب.ك.ع.طب. عن مخول السلمى)

(Zül mea'l-hakkı haysü zâle) “Her zaman hak

⁴ İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIII, s.196, no:5882; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.176, no:7276; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.322, no:763, Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.137, no:1568; İbnü'l-Esîr, *Üs-
dü'l-Gâbe*, c.I, s.998; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VIII, s.29, no:2045; İbn-i Hâcer, *el-İsâbe*, c.VI, s.56, no:7854; Mahvel es-Sülemî RA'dan.

nerdeyse, hakla beraber ol!” Azınlıkta da olsa, az da olsa, yalnız da olsa, kenarda boynu bükük de olsa, çamurlar içine düşmüş cevher gibi de olsa, haktan yana olacak müslüman, hakkı tutacak! Bakın, Yâsin Sûresi’ni hepiniz okuyorsunuz, ikinci sayfasındaki kıssadan ne hisse çıkarttınız? Mürselleri, gönderilmiş, vazifeli, mübarek insanları devrin hükümdarı öldürmeye karar veriyor; öldürecek. Niye öldürüyor?.. Kendisi putlara tapıyor. Bunlar da onlara: “—Putlara tapmayın, Allah’a tapın!” diyorlar. Ondan öldürüyorlar. Şimdi bunlar öldürülecek. Mahkeme kurulmuş, şehir, asker, hükümdar, hepsi aleyhinde... Sûreleri okumuyor musunuz? Tefsirleri okumuyor musunuz? Okuyup ibret almıyor musunuz?.. *Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm*:

وَجَاءَ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَا قَوْمِ
اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ

(يس: ٢٠)

(*Ve câe min akse’l-medîneti racülün yes’â*)
“Derken şehrin öbür ucundan bir zât-ı muhterem (Habîb-i Neccâr) koşarak geldi. (*Kâle yâ kavmi’ttebiu’l-mürselîn*) ‘Ey kavmim, yanlış iş yapıyorsunuz! Bakın bunlar iyi insanlar, mübarek insanlar, bunların sözünü dinleyin! Bunların buyruklarını tutun! Bunlar ilâhî vazifeli insanlar, bunları dinleyin!’ dedi.” (Yâsin, 36/20)

اتَّبِعُوا مَنْ لَّ يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُّهْتَدُونَ (يس: ٢١)

(*İttebiù men lâ yes'elüküm ecren ve hüm mühtedûn*) “Kendileri hidayet üzere olan, doğru yolda olan, sizden de bir para pul istemeyen, menfaat beklemeyen bu insanlara tâbi olun!” dedi. Sonra mantık yürüttü onlara, kendisini öne atarak:

وَمَا لِي لَأَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تَرْجِعُونَ

(يس: ٢٢)

(*Ve mâ liye lâ a'büdü'llezî fetaranî ve ileyhi türceùn*) “Niye ben beni yaradan Rabbime ibâdet etmeyeyim? Öldükten sonra ona dönüp gideceğim, huzuruna varacağım. O Rabbime niye ben ibadet etmeyeyim?” Niye siz ibadet etmeyesiniz? Böyle düşünsenize! Putlara niye tapıyorsunuz? Mermerden, tahtadan, ağaçtan, şundan bundan yapılmış putlara niye tapıyorsunuz?” dedi. (Yâsin, 36/22)

أَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَّ

تُغْنِي عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ

شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ . إِنْ أَرَادَنِيَ ضَلَالٌ مُّبِينٌ

(يس: ٢٤-٢٣)

(*E ettehizü min dûnihî âliheten*) “Ben o Allah'ı, o âlemleri yaratan Rabbü'l-âlemîn'i, beni halkeden Mevlâmı bırakıp da onun dışında putlar, ilâhlar edinir miyim? Yapmam böyle şey!.. (*İn yüridni'r-rahmânü bi-durrin lâ tuğnî*)

annî şefaâtühüm şey'en ve lâ yunkızûn.) Allah bana bir gazab etse, belâ, cezâ, musibet gönderse, bunların bir faydası olmaz ki bana... Bu tapınılan putların bir şefaati, bir faydası, bir hizmeti, bir kurtarması olmaz ki!..” (Yâsin, 36/23)

(İnnî izen lefî dalâlin mübîn) “Eğer ben Allah’ı bırakıp da bu putlara tâbi olursam, açıkça bir dalâlete düşmüş olurum, yanlış bir iş yapmış olurum. Ben böyle şey yapmam, siz de yapmayın!” mânâsına konuştu orada. (Yâsin, 36/24)

Kızgın kalabalığa karşı, hükümdara karşı, askerlere karşı, orduya karşı, devlete karşı konuştu. Ama hakkı söyledi, doğruyu söyledi. Doğru olan şeyi söyledi. Ne yaptılar?.. Onu da öldürdüler.

Yapar mıydınız siz böyle bir şey? Yapıyor musunuz? Ölümü göze alıp da hakkı söyleyebiliyor musunuz?..

Bak, hakkı söyleyen bir tane insan yok orda... Üç tane mürsel var, vazifeli insan var. Onlar vazifelerini yaptılar, kavim kabul etmedi, öldürmeye kalktı onları: “Bizim dinimize karşı geliyor, putlarımıza hakaret ediyor!” filân diye. Kimse ses çıkartamıyor, halk susuyor. Belki anlıyor bunların haksızlığını ama susuyor. Zalimden korkuyor, mafyalardan korkuyor.

Bu ne yaptı?.. *(Ve câe racülün min aksa'l-medîneti yes'â)* Koşarak geldi oraya! O zulüm meydanına koşarak geldi. Dedi ki:

“—Ey kavmim! Yanlış yapıyorsunuz, yapmayın!

Hatalısınız, fikriniz yanlış!..”

Söyledi, hakkı söyledi. Ne pahasına? Ölüm pahasına, hayatı pahasına hakkı söyledi.

Müslümanın işi budur muhterem kardeşlerim! Müslümanın işi hakla beraber, haklıyla beraber, haktan yana olmaktır. Hakkın çığnendiğı yerde müslüman susarsa müslümanlığa sığmaz. Hakkı müslüman desteklemese, onun İslâmlığına yakışmaz! Ulemâyı desteklemese, yakışmaz!

Ben kendim âlim olduğum için söylemiyorum; Allah'ın emri böyle olduğü için söylüyorum. Karşımıza bu hadis geldiğı için söylüyorum. Bana dediler ki:

“—Seksen birinci sayfanın, yedinci hadisine gelmiş sıra.”

Yedinci hadisi açtım, karşıma bu geldiğı için söylüyorum. Yoksa kendimi savunmak için söylemiyorum, bir şey sağlamak için söylemiyorum. Sizden bir şey istemiyorum. Size malımla, canımla hizmet etmek benim için en büyük şereftir. Sizden bir şey istemiyorum.

Ama, Allah'ın emirlerini tutun, Allah'ın yolunun kıymetini bilin. Allah'ın size gönderdiği bilgiler garnitür olsun diye değildir; ittibâ edilsin diyedir. Kur'an-ı Kerim ölümlere okunsun diye değildir; diriler hayatını tanzim etsin diyedir. Peygamber SAS Efendimiz'in hadis-i şerifleri masal değildir; ihbardır, ihtardır, tavsiyedir. “Bunu yapmazsanız sonunuz iyi olmaz!” mânâsına önceden haber vermedir, muhterem kardeşlerim!

c. Çocuklarınızı Alim Yetiştirin!

İlmi sevin, alim olmaya çalışın. Çocuklarınızı alim yetiştirmeye çalışın. Cahillikten kurtulmaya çalışın, ilmi destekleyin, alimi destekleyin. Zâlimi desteklemeyin. Millet milyonlar, milyarlar zalimleri destekliyor. Seçimler olduğu zaman zalimlere rey veriyor. Seçimler olduğu zaman yer yerinden oynuyor, Amerika’da, Fransa’da, Rusya’da dünyanın her yerinde...

Bak, Rusya Çeçenistan’a zulmediyor, bütün dünya susuyor. “Yapma bu zülmü!” dese, yaptırtmaz. Avrupa, Estonya, Letonya, Litvanya’ya yaptırtmadı. Rusya ona da homurdandı, o ayrılmak isteyince, istiklâl isteyince; istemedi mi? Batı ülkelerinden Estonya, Letonya, Litvanya. Bunların üçü kopmadılar mı Sovyetler Birliğinden? Rusya onlara homurdanmadı mı? Saldıramadı mı?..

Saldıramadı. Neden? “Avrupalılar bu işe razı gelmez. Ben burada zulmedersem, Avrupalılar bunları destekler, ben baş edemem.” dedi.

Yazıklar olsun İslâm âlemine!.. İslâm âleminden kormuyor! Koca İslâm âleminden korkmuyor, müslümanlara saldırıyor. Hem içerde müslümanlar var, onlardan korkmuyor. Bugün Rusya Federasyonu’nda müslüman halk grupları var. Tataristan Cumhuriyeti var, özerk cumhuriyet. Kafkaslar’da daha başka ülkeler var. Abazalar müslüman, Gürcüler’in içinde müslüman var, Orta Asya müslümanları var, daha başka müslümanlar var... Korkmuyor.

Neden? Müslümanların müslümanlığı zayıf,

birbirlerini desteklemesi yok! Her birisi bir kuzu gibi, teker teker boğazlanma sırasını bekliyor. Yazıklar olsun Ümmet-i Muhammed'e, yazıklar olsun yaşayan müslümanlara!.. Yaşayan ölümlere!.. Hakkı desteklemiyor. Haktan yana bir tavır göstermiyor veya çok zayıf bir reaksiyon gösteriyor, veyahut karşı tarafı caydıracak bir şey göstermiyor.

Bugün bir ayrı Kürdistan kuracağız diye müslüman kardeşlerimizin de bir kısmını kandırarak, yurt içinde, yurt dışında dünyanın kıyameti kopuyor. Eylemlere bakın, çeşitlerine bakın! Görün. Yâni sonuç ne? Netice ne olacak?

İslâm âlemi, Kafkasya'ya silah gönderemese bile Rusya'yı Çeçenistan'a saldırmaktan caydıramaz mı?.. Caydırabilir. Elinde imkân var, ama müslümanlığı zayıf. Çok kusurlu, çok vebal altında müslümanlar! Devlet reisleri vebal altında, milletler vebal altında, ümmetler vebal altında, fertler vebal altında... Hepsi...

Neden? Dinin özüne sahip değiller. Mantığını, mantalitesini, zihniyetini, aslını esâsını, özünü, temelini, ruhunu kavrayamamış. Sanıyor ki İslâm, çok basit şeylerle oyalanıyor. Çok küçük şeylerle... Eyüb Sultan Camiine gidip kurban kesmekle işi bitireceğini sanıyor. Başına tül den, şifondan, altı görünen bir örtü örtüyor. Saçı boyalı, eteği mini etekli sosyetik kadın, oraya tin tin gidiyor; orda bir kurban kesmekle bütün işleri bitecek sanıyor. Bir Kadir gecesinde Süleymaniye camisinde mevlid dinlemekle iş bitmiyor muhterem kardeşlerim! İslâm hayat boyuncadır. İmtihan ölünceye kadardır. Her

anından sorumludur insan. Her yaptığı işten sorumludur. Her gününden sorumludur. Bir yaptıklarından sorumludur, bir de yapması gerektiği halde yapmadıklarından sorumludur.

“—Ben vallâ, etliye sütlüye hiç dokunmadım!”

Dokunmadığın için de sorumlusun. Sen ne sanıyorsun, etliye, sütlüye dokunmayan cezasız mı kalır?.. Etliye sütlüye dokunmadığın için de sorumlusun. Yanlış yaptığın için de sorumlusun, doğruyu yapmadığın için de sorumlusun. İslâm bu...

Allah insanın yakasını bırakmıyor muhterem kardeşlerim! Allah'ın kahrından kurtuluş yoktur. Ya Allah'a samîmî, tam müslüman olacaksınız, tam kul olacaksınız; ya da Allah'ı kandıramazsınız. Başının çaresine bak, belânı bulursun!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne yarım kulluk olmaz, dörtte bir kulluk olmaz. Allah'la pazarlık olmaz. “Ben senin şu ahkâmını beğendim uygulayacağım da ötekisini yapmıyorum!” diyemezsiniz. Derseniz müslüman olamazsınız. Allah'ın bir emrini içinizden inkâr ederseniz, kabul etmezseniz, kâfir olursunuz bir kere. Yapmadığınız zaman da fâsık olursunuz, münâfık olursunuz, Allah'ın emrini yerine getirmediğiniz için.

“—İnsanın gönlünde cihad arzusu, şevki, isteği, niyeti olmadan ölürse, münafıklıktan bir çeşit üzere ölür.” diyor Peygamber Efendimiz.

Tatlı canınızı korumak gayretiyle, kendinizi münafık durumuna düşürmeyin! Canından, malından vazgeçmeden Allah'ın rızasını kazanmak olmaz muhterem kardeşlerim! Allah yolunda

her şeyini vereceksin. Sahabe-i kiram Peygamber SAS Efendimiz'e, (*Fidâke ebî ve ümmî!*) "Anam, babam sana fedâ olsun!" demiyor muydu?.. Öyle olacak. Bu işin kaçamak noktası yoktur, kaçamazsın. Kaçarsanız felâh da bulamazsınız. Kaçtığınız zaman kâr da etmezsiniz. Geldiğiniz zaman, Allah'ın emrini dinlediğiniz zaman, Allah'ın yolunda yürüdüğünüz zaman, kâr edersiniz.

Dünya tersine dönmüştür. İyi olan şeyler kötü sayılmaya başlamıştır, kötü olan şeyler makbul olmuştur. Kıyamet alâmetidir bu... Yâni fazilet olan şeyler makbul değil, rezalet olan şeyler makbul... Alçak olan insanlar baş tâcı, a'lâ olan insanlar, makbul olan, evliyâ olan insanlar ayaklar altında... Allah'ın kitabı çatır çatır çiğneniyor; küfrün ahkâmı şakır şakır, parıl parıl devam ediyor.

Bir de Türkiye'nin %99'u müslümanmış... Bir de dünyadaki insanların %20'si, beşte biri müslümanmış... Ne biçim müslüman?.. Müslümanlığın biçimini öğrenmediği için böyle müslüman. Nüfus kağıdında müslüman ama, alimle irtibatı yok, ilimle irtibatı yok... Dinini öğrenmemiş, namaz kılmayı bilmez, haramı bilmez, helâli bilmez; bilir de yapmaz. Yapmadığı zaman, kimse kimseyi ikaz etmez.

Öyle şey olur mu?.. Herkes herkese yardım edecek, "Yapma kardeşim bunu!" diyecek. "Bu yanlış, böyle yaparsan olmaz!" diyecek. Herkes Allah'ın dinine hizmet etmeye çalışacak. Karısına söyleyecek, çocuğuna söyleyecek, gelinine söyleyecek, kızına söyleyecek: etme

diyecek, eyleme diyecek, olmaz diyecek, yanlış diyecek... Bırakmayacak peşini.

“—E Hocam kırk defa söyledim, dinlemedi.”

O kırk defa dinlememekte sebat gösteriyor da, sen niye bıkiyorsun. O küfürde durmakta kırk defa inat ediyor da, sen niye bıkiyorsun yâ?.. Sen de kırk defa söyleyeceksin, kırk birinciyi de söyleyeceksin! Neden? O madem ki yanlış yolda bıkmıyor, sen de doğru yolda bıkmayacaksın. Çeşitli şekillerde uğraşacaksın, Allah'ın dinini yükselteceksin.

“—Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutarkaldırırım!” diyor Mehmed Âkif. Öyle aldırmamak yoktur, zulme ses çıkartmamak yoktur; öyle vurdum duymazlık yoktur İslâm'da!..

Müslümanlar bir ceset gibidir, bir vücut gibidir; Ayağına diken batsa insan gece uykusuz kalıyor. Ayağı zonkladığı zaman uykusuzluğu tüm vücutta sirayet ediyor. Sadece parmakla kalmıyor, parmağın ucundaki küçücük bir şeyden dolayı uykusu kaçıyor insanın... Ateşe düşüyor, ateşler içinde cayır cayır yanıyor. Neden?.. Vücut olduğu için...

Müslümanlar da bir vücut gibidir. Hani ilgisi birbirlerine?.. İlgi yok. Felç olmuş, ayak çalışmıyor, el çalışmıyor, göz çalışmıyor, kulak çalışmıyor, dil çalışmıyor... İslâm âleminin varlığı, vücudu felçlidir, meflüçtür, yatalaktır, bitkisel hayattadır.

Onun için küfür hakimdir, zulüm hakimdir yeryüzüne. Sırplar oradan saldırır, Ermeniler buradan saldırır, Ruslar öbür yandan saldırır...

İçeriden birileri saldırır, dışarıdan birileri saldırır, aşağıdan birileri saldırır, yukarıdan birileri saldırır... Neden? Müslümanlar felçli olduğu için... Felçli bir vücuda herkes geliyor, işte bir yerinden koparmaya çalışıyor. Kurtlar, çakallar, köpekler, itler, bir yerinden bir şey ısıdırıp, koparıp götürmeye çalışıyor. Düşmüştür çünkü yere. Kendisini koruyacak enerjisi yoktur, felçlidir, eli çalışmıyor, ayağı çalışmıyor, kafası çalışmıyor; ondandır.

Bunun yolu alimlere tâbi olmaktır ama, milletin de bu işi anlayacak şeyi yoktur. Heyecan peşindedir, heyecan ticaretindedir millet, olmadık işler peşindedir. Allah bizi nevm-i gafletten ikâz eylesin...

Biliyorsunuz, hadis-i şeriftir: “İnsanlar uykudadır. Öldükleri zaman uyanacaklar.” diyor Peygamber Efendimiz. Gerçekleri o zaman görecekler.

Firavun ne diyordu hayatındayken:

أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى

(النّازعات: ٢٤)

(*Ene rabbükümü'l-a'lâ*) “Ben sizin en yüce rabbinizim!” (Nâziât, 79/24) diyordu.

مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي

(قصص: ٢٨)

(*Mâ alimtü leküm min ilâhin gayrî*) “Benden

başka size bir ilâh tanımıyorum ben!” diyordu. (Kasas, 28/38)

“—Benim sizin ilâhınız!” diyordu, Firavun. Kavmini kendine taptırtıyordu. Tanrırım, diyordu yâni, tanrılık iddiasındaydı Firavun.

Şimdi, bu adam zulüm yaptı, bebekleri kesti, adamları yok etti, kadınları bıraktı. Mûsâ AS’la mücadele etti, Benî İsrâil’i kovaladı. Kızıldeniz’in, deryanın kenarına geldiler. Sonra kovaladıkları karşıya geçti. O ordusuyla beraber denizin içinde boğulma durumuna geldi. Ne dedi?.. *Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm*:

حَتَّىٰ إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ آمَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ

(يونس: ٩٠)

(*Hattâ izâ edrakehü’l-garaku kâle âmentü ennehû lâ ilâhe ille’llezî âmenet bihî benû isrâile ve ene mine’l-müslimîn.*) “Nihayet denizde boğulma haline gelince, Firavun: ‘Gerçekten, İsrailoğullarının inandığı Tanrı’dan başka tanrı olmadığına ben de iman ettim. Ben de müslümanlardayım!’ dedi.” (Yunus, 10/90)

Boğulma anında ne dedi?

“—Ben de Benî İsrâil gibi inandım, Benî İsrâil’in inandığı âlemlerin Rabbine inandım, Mûsâ AS’ın söylediği Rabbine inandım.” dedi.

Neden? Ölüm geldiğinden gözden perdeler kalktığı için, iş ciddiye bindiği için.

İş ciddiyete bindiği zaman herkes gerçekleri anlayacak, gözünden perdeler kalkacak, anlayacak. O zaman uyanacaklar ama, o zaman iş işten geçmiş olacak. Bizim sözümüzü şimdi dinlerseniz faydası var ama, ölüm anında uyanmanın faydası yok.

Biz bu mantıkla hareket ettik diye, biz “*El-ulemâü veresetü’lenbiyâ*” diye hareket ettik diye ihvânımızdan bir grup bizden koptu, ayrıldı bizden. “Vay efendim, bilmem ne...” diye. Biz ulemânın şânını, şerefini hadis-i şerife göre tarif etmek istedik diye. Onlarla hesabımız mahkeme-i kübrâdadır.

Şurada birisi bir kâğıt göndermiş: Falanca tekkenin filânca adamları, hocaları bizim aleyhimize atmışlar, tutmuşlar. Okumuyorum kimin nesi olduğunu. İftira etmişler, yalan söylemişler, atmışlar, tutmuşlar. Dünya menfaati için ahirette tehlikeli olacak işler yapılmaz muhterem kardeşlerim. Bunlar akıllıca işler değildir, çocukça işlerdir.

Ama görün ki, “Erbâb-ı tarîkim” diyen insanlar bile menfaat kaygısıyla, rekabet kaygısıyla neler yapıyorlar. Mücevherin kıymetini kuyumcu bilir de alimin kıymetini niye öteki alim bilmez, alimse... Bilmiyor da aleyhinde konuşuyorsa, demek ki alim değildir, cahildir, zalimdir. Dünya menfaatine ahiret satılır mı? Rekabet için yalan yanlış iş söylenir mi?..

Gelelim ikinci hadis-i şerife...

Bu hadis-i şerif yeter aslında, kırk dakikadır da konuşuyoruz bunun üzerinde ama çok mühimdir

bu hadis-i şerif. İşin özüdür bu aslıdır. İşin aslı özüdür, esasıdır. Konuşuyoruz, önemli olduğu için konuşuyoruz. Çünkü önemli bir sözü kısaca söyler geçersen lâfın arasında boğulur gider.

Millet Cebrail'in kanadında kaç tane tüy var diye merak ediyor da, onun peşine düşüyor da dininin ana direği en mühim meseleleri atlıyor ve kendisi takvâ yolunda da gıybetten, iftiradan utanmıyor korkmuyor. Gûyâ takvâ yolunun yolcusu. Bu ne biçim iş?

Önemli olduğu için bu konunun üzerinde çok durduk. Bunun önemini siz de anlayın, kavrayın. Buna göre dikkat edin, hareketinizi ayarlayın, Allah'ın rızasını kazanmaya gayret edin.

d. Cenneti Kazandıracak Altı Şey

İkinci hadis-i şerife geçiyorum:

Bu hadîs-i şerîf Ebû Hüreyre RA'dan rivayet edilmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

أَكْفُلُوا إِلَى سِتِّ خِصَالٍ، أَكْفُلُ لَكُمْ بِالْجَنَّةِ: الصَّلَاةَ،
وَالزَّكَاةَ،

وَالْأَمَانَةَ، وَالْفَرْجَ، وَالْبَطْنَ، وَاللِّسَانَ

(طس. عن أبي هريرة)

⁵ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.268, no:8599; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.541, no:18168; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.893, no:43530; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.400, no:4371.

RE. 81/8 (*Ükfülû lî bi-sitti hisâlin, ve ekfülü leküm bi'l-cenneti: Es-salâte, ve'z-zekâte, ve'l-emânete, ve'l-ferce, ve'l-batne, ve'l-lisâne*)

(*Ükfülû lî bi-sitti hisâlin*) "Siz bana altı şeye garanti verin, yapacağınızı garantileyin, söz verin; (*ve ekfülü leküm bi'l-cenneti*) ben de size cenneti garantileyeyim! Cennete girersiniz diye size garanti verebilirim." diyor Peygamber Efendimiz.

Bu altı şey nedir? Peygamber SAS sıralıyor: (*Es-salâte, ve'zzekâte, ve'l-emânete, ve'l-ferce, ve'l-batne, ve'l-lisâne*)

Efendimiz her şeyi çok kısa söyler. Cenneti kazanmamıza sebep olacak altı şeyi söylüyor. Bir çırpıda söyleniyor. Kısaca altı tane şey: "Namaz, zekât, emanet, namus, mide, dil." diyor. Ne olduğunu açıklayacağım. Altı şeyi sayıyor, kolay, ezberleyebilirsiniz. Namaz, zekât, emanet, namus, karın, lisan.

"—Altı şeyi garantileyin, bu hususta Allah'ın emrine uygun davranacağınızı söyleyin, garanti edin, öyle davranın; ben de sizin cennete gireceğinizi garanti ediyorum." buyuruyor Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri.

Allah şefaatine nâil eylesin...

İlk önce namazı söylemiş. Başka bir zaman da Peygamber Efendimiz'e;

"—Amellerin en faziletlisi hangisidir?" diye sordular. "—Vaktinde kılınan namazdır." dedi.

Namaz çok önemlidir.

“—Ben müslümanım ama hocam, namazda kusurluyum.”

Öyle şey olmaz! Namaz çok önemli. Namaz dinin direğidir. Namaz olmadı mı din yerlere serilir. Namaz dinin direğidir. Çünkü namaz çok önemlidir, çok faydalıdır.

Millet namazı bilmiyor. Çünkü millet namazı jimnastik hareketleri gibi yapıyor; bir, iki, üç, dört, sağ, sol, ön, arka, bir, iki, üç, dört... Sabahleyin aerobik yapıyormuş gibi veya jimnastik meydanında 19 Mayıs'ta jimnastik yapıyormuş gibi namazı öyle kılıyor:

“—*Allàhu ekber... Semia'llàhu li-men hamideh... Rabbenâ ve leke'l-hamd... Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llah... Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llah...*”

Namaz bu değil!

Namaz; kulun Allah'ın divanına, dergâhına kabul olunması olayı, kabul merasimi; ciddi iş. Reiscumhurun huzuruna gitmek ne kadar ciddi iş, bir düşün. Valinin yanına gitmek ne kadar ciddi, bir düşün. Mahkemeye çıkmak... Mahkemede hakim sanığı, suçluyu nasıl azarlar; "Ayakta dur! Ellerini indir!]" Hadi hakimle oturarak konuşsun bakalım. Yapamaz. Allahu ekber diye dergâh-ı ilâhîye dahil oluyor, kabul olunuyor ve hitâb-ı ilâhîye mazhar oluyor, Allah'a hitap etmeye me'zun oluyor. Allah'ı tesbih ediyor:

(*Sübhâneke'llâhümme ve bi-hamdik*) diye başlıyor. (*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn*) diye Allah'a niyazını arz ediyor. Oyuncak değil

bu. Namaz çok önemli bir olay!

Ama millet Arapça bilmiyor, namazın ruhunu kavramamış, namazın önemini anlamamış, ne kadar mühim bir iş yaptığının farkında değil. Farkında olmayınca Allah da onlardan yüz çeviriyor. Allah bir kulu divanına geldiği zaman, *Allahu ekber* deyip namaza divana durduğu zaman, ona teveccüh eder. Ama kul namazda gönlünü başka şeylere kaydırırsa:

“—Bakkaldan neler alacaktım? Tüh sabahleyin şunu unuttum, hay Allah, vergiyi yatıracaktım yatırmadım...”

Bütün dünya işleri namazda kafasına hücum ediyor. Zaten Arapça da bilmiyor. *Sübhâneke* ne demek, *Allahu ekber* ne demek, *Fâtiha* ne demek, okuduğu sûrelerin mânasını, Arapça da bilmiyor, bilmediği için iş tekerleme tarzında oluyor. Şuuru da müsait değil; böylece aklına birçok şey hücum ediyor, namazı güzel kılmıyor. Bir kere buradan kaybediyor. Namazı kılmayınca kaybediyor. Namazı gafletle kılınca kaybediyor. Çünkü bir hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz; “Allah, huzuruna girdiği halde gönlünü başka yerlere dağıtan insanlardan yüz çevirir.” diyor.

Bir hükümdarın salonuna girmişsin, karşıdan hükümdarın tahtına doğru geliyorsun, hükümdar da sana bakıyor. Ama sen tam yarı yolda durup yandaki askerlerle, eşyalarla, perdelerle, kumaşlarla:

“—Vay be, amma antika kumaşlar var burada ya! Allah Allah, şu askerin kılıcına bak, şekline

bak...”

Hükümdar orada sana bakıyor; sen yarı yolda oyalanmışsın, başka şeyle meşgul oluyorsun. O zaman:

“—Atın bunu dışarı!” der.

Allah-u Teâlâ Hazretleri de divanına giren bir kul gönlünü başka şeylere takınca, dağıtınca, o zaman Allah ondan yüz çeviriyor. Teveccüh etmişken, yönelmişken yüz çeviriyor.

Onun için millet namazdan bir tad almıyor. Halbuki

Peygamber Efendimiz:⁶

قَرَّةٌ عَيْنِي فِي الصَّلَاةِ

(*Kurretü aynî fi's-salâh*) “Gözümün serinliği namazda...” diyor. “Namaz gözümün bebeği, gözümün şenliği, serinliği.” diyor. Namazı anlayamayan İslâm’ı anlayamamıştır. Namazdan zevk alamayan İslâm’ı tam kavrayamamıştır. Namazı kılmak için can atmayan, namazı kılmak için içinde bir aşk olmayan, namaza aşk ile şevk ile gelmeyen çok geri durumdadır. Belki ileride

⁶Neseî, *Sünen*, c.VII, s.61, no:3939; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.128, no:12315; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.174, no:2676; Taberânî, *Mu’cemü’lEvsat*, c.V, s.241, no:5203; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.VI, s.199, no:3482; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.VII, s.78, no:13232; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.280, no:8887; İbn-i Sa’d, *Tabakâtü’l-Kübrâ*, c.I, s.398; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XII, s.371, no:6812; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.III, s.303; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.III, s.135, no:1234; Ukaylî, *Duafâ*, c.II, s.160, no:666; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LX, s.454; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.II, s.143, no:2733; Enes ibn-i Mâlik RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.VII, s.449, no:18912, 18913; *Keşfü’l-Hafâ*, c.II, s.73, no:1089; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.IX, s.496, no:8916.

olur. Allah olgunlaştırsın, ilerletsin. Ama bu bir göstergedir; çok eksik, çok kusurlu demektir. Önce namaz! Namaz beş vakit insanı yıkar, temizler, pırıl pırıl eder, pak eder. Namaz çok önemli bir ibadet...

Namazı usûlüyle kıldığı zaman bir insan, her gün Allah'ın divanına çıkan Allah'ın yakın kulu olur. Kimin yanına insan günde beş defa gidebiliyor? Babasının yanına bile gidemez. "Eeh!" der. Kimin yanına gitse; "Çok oldun ya!" der. Peygamber Efendimiz; "Seyrek ziyaret et, sevgin çok olur." buyurmuş. Fazla girip çıkmak herkesin hoşuna da gitmez. Ama Mevlâmız'ın hoşuna gidiyor. Mevlâmız kendisine dua etmeyi seviyor, istenmesini seviyor; istenmemesine gazap ediyor. Fesübhanallah! Dünya zenginleri istedikçe kızarlar; bir kere istersin sabreder, ikincide sabreder, üçüncüde sabreder, dördüncüde yüzü kızarmaya başlar, beşincide nefesi değişmeye başlar, altıncıda istediğin zaman nihayet bir yerde bir patlar:

"—Eeh! Yahu benden başka isteyecek adam yok mu? Git biraz da başka yerden iste!" der, kovar. Allah öyle yapmıyor. İstedikçe veriyor, istedikçe seviyor ve istemeyene gazap ediyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

مَنْ لَمْ يَدْعُ اللَّهَ غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ
(حم. ش. عن أبي هريرة)

⁷ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XI, s.278, no:3817; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.443, no:9717; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.22, no:29169; Begavî, *Şerhü'sSünneh*, c.II, s.394; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VII, s.295; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.II, s.68, no:3160; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.404, no:23844.

(*Men lem yed'ullàhe gadıba'llàhu aleyhi*) “Kim Allah’a dua etmezse, Allah ona gazab eder.”

Arapça bilenler bilirler, mânası açık: “Allah’a dua etmeyene Allah gazap eder.” diyor. Dua etmeyene gazap eder, kızar! “Vay edepsiz vay, bir şey bile istemiyor benden!” O zaman Allah kızıyor.

Allah huzuruna çok geleni seviyor, namaza çok geleni seviyor. Dünya insanları bıkar. Allah çok geleni seviyor.

Namazı sevemeyen İslâm’dan bir şey anlamamıştır, anlayamamıştır. Hâlini düzeltsin. Kırmızı ışıklar yanıyor demektir, bir bozukluk var demektir. Kendini düzeltsin. Namazı sevecek. Namazı zorla kılmak olmaz, iterek kılmak olmaz, baba zoruyla kılmak olmaz, koca zoruyla kılmak olmaz.

Babası evli kızının evine geliyormuş veyahut aynı evde oturuyorlarmış, odaları farklı, sabahleyin kapıyı çalıyormuş. Kapalı ya, karı koca ayrı yatak odasında yattıkları için... Baba abdest alıyormuş, camiye gidecek, kapıyı çalıyormuş, kızına:

“—Kızım namaza kalkın!” diyormuş.

Gülerek anlatıyorlar. Ağlanacak bir şey, gülünecek bir şey değil. Kız yatakta, babası kapıyı ‘tık tık’ çaldığı için uyanıyor, şeytan şöyle diyormuş:

“—*Es-selâmu aleyküm ve rahmetullah, es-selâmu aleyküm ve rahmetullah!* Tamam tamam babacığım...”

Yalan! Yatakta “*Es-selâmu aleyküm ve rahmetullah!*” diyor. Yalan! Sanki kalkmış da, namazdaymış da, kapıyı çaldığı sırada namazda olduğundan açamamış gibi yapıyor.

Peki babanı kandırdın ama Allah’ı kandırabilir misin? Hâlin ne olacak?

Namazı sevememiş. Demek ki babası ona namazı da aşıl原因amamış. Bu da babaların talihsizliğidir, belki vebalidir, belki kusurudur.

Çocuğuna namazı sevdirecek.

“—Çocuğunuzu Kur’ân-ı Kerîm sevgisiyle, Rasûlüllah sevgisiyle yetiştirin!” diyor Peygamber Efendimiz.

Yetiştiremedin; sorumluluk senin. Yetiştirmek sorumluluğuna sana verilmiş olduğu için, yetiştirmeyince, sonuç almayınca da sorumluluk senin, benim, hepimizin, çocuk sahibi herkesin. Bir insanın çocuğuna namaz kılmıyorsa, namazı sevmiyorsa, iyi müslüman değilse vebali kimindir?

Yetiştirenindir. Yetiştirememiştir, bu işi başaramamıştır. Onun için çocuklarımızı iyi yetiştirmeye dikkat edelim.

“—Altı şeyi garanti edin, ben de size cenneti garanti edeyim.” demişti.

1. Namaz. Bilmiyorum, bu birinci şarttan kaç kişi geçer?

Tamam, biz namaz ehliyiz, kılıyoruz.

2. Zekât.

Muhterem kardeşlerim!

Allah CC size varlık vermiş, imkân vermiş, mal vermiş, mülk vermiş, hepsini Allah vermiş; kırkta birini istiyor.

“—Benim verdiğimin 39 tanesi sende kalsın, bir tanesini fakir kardeşine ver!” diyor.

Kendisi ona verir, vermeye kâdir; ama seni imtihan ediyor, seni cömertliğe alıştırmak istiyor, seni terbiye etmek istiyor. ”39 tanesi sende kalsın, kırkta birini de şu fakir kardeşine ver. Yazık, perişan, bak ağlıyor, inliyor.” diyor. “Sen rahatsın, sen sıcaktasın, o titriyor.” diyor. ”Sen toksun, o aç.” diyor. “Sen sevinçlisin, o ağlıyor.” diyor. “Ver ona!” diyor. Birçok kimse vermiyor.

Bir insan malının zekâtını vermiyorsa cimridir, pintidir. Cimrilikten, pintilikten, bu kötü sıfattan paçayı yakayı sıyrmanın asgarî seviyesi zekâtı vermektir. Maddî fedakârlık olmadan olmuyor. Çünkü para olmadan hizmetler yürümüyor. Peygamber Efendimiz’in zamanında da öyleydi. Ordu teçhiz edilecek; at, deve, silah, zırh, ok, kılıç alınacak; her şey para. Onun için zengin parasını Allah yoluna verecek.

Kırkta bir de sınır değildir. Evet sınırdır ama alt sınırdır. Kırkta birini verecek, kırkta ikisini verse daha iyi olur, kırkta üçünü verse daha iyi olur, kırkta beşini verse daha iyi olur, kırkta yirmisini verse daha iyi olur, kırkta otuzunu, kırkını verse, kırkta otuz dokuzunu verse de kırkta biri kendisinde kalsa daha iyi olur.

Meselâ, Amerika’da devlet zenginden fabrikatörden vergi alıyormuş, ne kadar

alıyormuş? Kazancının yüzde 80 küsürünü alıyormuş. Yüzde 80 bayağı büyük bir miktar. Yani kırkta 30 küsürünü alıyor. Amerika onun için zengin, onun için silah alıyor, silah yapıyor, âleti var, edavâtı var, füze gönderiyor... Devlet bu kadar alıyor.

Dinimiz ne kadar vermeyi emrediyor? Yüzde 2,5!

Yüzde 80 nerede, yüzde 2,5 nerede? Devletin hangi vergisi böyle bu kadar azdır?

Allah yolunda biraz para vereceksin.

Bir de bizim şimdi vakıflarımız var. Ben bu işin işleme tarzını, şeklini, şemâilini biliyorum muhterem kardeşlerim. Hem zekât vereceksin, bir, “Bu zekâtım.” diyeceksin; hem de serbest para vereceksin:

“—Al, bu da serbest hayır. Bunu nerede istersen kullan!” diyeceksin.

Çünkü zekât her yere kullanılmıyor. Açın Büyük İslâm İlmihali’ni, yazar: Zekât camiye verilemez.

Cami Allah yolu?

Olsun.

Zekât ölüye verilemez. Din “Onu başka yerden karşılasınlar.” diyor. Zekât fukarânın hakkı; şunların, şunların, şunların hakkı. Ölüye verilemez, camiye verilemez. Türk Hava Kurumu’na olmaz. Türk Hava Kurumu’na hayrını yap. Çünkü müesseseye verilemez. Partiye olmaz. Kişiye verilecek. Fukarânın hakkı. İlmihal kitaplarını açın, okuyun. Bu böyledir.

“—Başka mezhepte böyledir.” diye mezhep değiştirmeye de lüzum yoktur. ”Falanca mezhepte şöyleymiş.” Allah’ın dinini keyfine göre de kullanmak iyi bir şey değildir.

Zekât iki.

Namazı garanti ettik mi? Ettik, kılacağız.

Zekâtı vereceğiz mi? Vereceğiz, iki. Ramazan’da vermek sevapmış, hazırlayın.

Sonra; (ve’l-emâneti)

Emanet ne demek? Güvenilirlik demek. İnsan emin, güvenilir olacak. Hain olmayacak. Kendisine güvenen insanı arkasından hançerlemeyecek. Kasasını teslim etmiş insanın kasasından para çalmayacak. Komşusunun malına, canına, ırzına göz dikmeyecek. Her bakımdan güvenilir insan olacak, emanete riayetkâr insan olacak.

Muhterem kardeşlerim!

Emanet sözü çok geniş bir söz. Buna kolayca bir karşılık da bulunamıyor.

Emanet nedir? İnsanın canı insana emanettir. Emanet nedir? Akıl insana emanettir.

Emanet nedir? Din insana emanettir. Dindeki mükellefiyetler, sorumluluklar emanettir.

Onun için, emanet çok geniş olduğundan âyet-i kerîmede buyuruluyor ki, Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm:

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ

يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ، إِنَّهُ
كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

(الأحزاب: ٧٢)

(*Innâ aradne'l-emânete ale's-semâvâti ve'l-ardi ve'l-cibâli feebeayne en yahmilnehâ ve eşfakne minhâ ve hamelehe'l-insân, innehû kâne zalûmen cehûlâ*) “Biz, emaneti dağlara, göklere, yere arz ettik, al yüklen dedik de hepsi korktular emanetten, yüklenmeyi kabul etmediler; insanoğlu emaneti yüklendi. Doğrusu o çok zâlim ve çok cahildir.” (Ahzâb, 33/72

İnsan Arapça'yı bilince tüyleri diken diken oluyor!

“—Emaneti al diye semalara, yeryüzüne, dağlara teklif ettik, arz ettik... O emaneti omuzlarına yüklenmekten yan çizdiler, kabul edemediler. (*Ve eşfakne minhâ*) Korktular. Şafak attı, ödleri patladı.” Böyle söylersem anlarsınız. İnsan çok korktuğu zaman “Ödü patladı” diyoruz. (*Ve hamelehe'l-insân*) “İnsanoğlu emaneti yüklendi. (*Innehû kâne zalûmen cehûlâ*) Çünkü insanoğlu öyle zalimdir ki, öyle cahildir ki, ne yüklendiğinin farkında değildir.”

Emanet nedir? Dinî mükellefiyetlerdir.

Mevlâmız Âdem AS'a:

“—Emaneti alır mısın?” diye sordu. O da:

“—Nedir emanet, yâ Rabbi?” demiş. Tefsir kitaplarında okuyoruz. Demiş ki:

“—Allah’ın emirlerini tutarsan cennete gideceksin; emirleri tutmazsan cehenneme gideceksin.”

Bu durum. Emanet bu; dinî mükellefiyetler. Âdem Atamız AS:

“—Tamam, kabul ettim.” demiş.

Arkasından hemen kısa bir zaman sonra yasak ağaca yaklaşıp yasak meyveyi yemiş; ilk hata...

Emanet bu kadar geniş bir şey. Emanet çok geniş bir kavram. Din bir emanet demek. Akıl bir emanet demek. Evlat sana emanet. Can sana emanet. Vatan sana emanet. Bayrak sana emanet. Çocuklar sana emanet. Her şey emanet. Emanete riayet, nasıl yapacağız bilmem? Bu üçüncü şartı kabul ediyoruz da nasıl yürüteceğiz?

Namaz kolay. Zekât kolay; hadi cimriliği ezdik, zekâtı verdik. Nefsi ezdik, namazı kıldık. Emanet çok geniş. Dar mânasıyla, yani sana birisi bir şey emanet ettiği zaman vereceksin. Emanet çok geniş bir şey.

Allah emanete de riayetkâr olmayı, hürmetkâr olmayı nasip etsin. Hain etmesin. Güvenilip de güveni suistimal edenlerden olmamayı nasip etsin. Mert, dürüst insan olmayı Allah cümlemize nasip etsin.

Kasayı teslim ediyorsun, kasayı çalıyor. Tarlayı teslim ediyorsun, malı çalıyor. İşini teslim ediyorsun, sonunda işten seni tasfiye ediyor. Acıyı ortak olarak alıyorsun, işleri eviriyor çeviriyor, dolapları döndürüyor, ondan sonra

bakıyorsun seni işten atıyor.

Üçüncüsü emanet. Dördüncüsü: (*Ve'l-ferc*)

Ferc, Arapça'da "seks" demek. Kelime mânâsı olarak *ferc*, "yarık" demek. Mesela "Gökyüzüne bak; hiç orada bir *ferc*, fûrûc görecek misin?" Yani bir yarık var mı; kâinat, her şey gayet mükemmel yaratılmış. Tabii bu söz bir de "tenasül âleti" mânâsına kullanılmış, oradan da genel olarak "seks" mânâsına kullanılmış.

Burada "Ferc konusunda da garanti veriyor musun?" demek, yani "Namusunu koruyacak mısınız, korumayacak mısınız? Seks bakımından iyi dürüst bir insan olabilecek misin; yoksa ırz düşmanı, namus düşmanı, ırzı, namusunu korumayan bir edepsiz, fahişe, deyyus mu olacaksınız?"

Bunların hepsi dinî bakımdan namus kusurunun ismidir; fahişelik, deyyusluk... Deyyus, "karısını kıskanmayan" demek vs. vs. Zampara; kadına düşkün. Gulampara "çocuğa düşkün, yani çocuğa yan bakan, ona seks bakımından tecavüzkâr" demek. Tacizkâr vs.

Muhterem kardeşlerim! Bu *ferc*, seks öyle büyük bir belâdır ki... Allah bunu tabii herkese vermiş. Çok az insanlarda bu duygu yok. Onlar da yaratılış itibariyle kusurlu olduğundan böyle bir şeyle ilgisi filan yok. Ötekilerde var.

Allah bu duyguyu neden vermiş? Nesil devam etsin diye.

Her şeyi yaratmasında hikmet var. Bu duygu Peygamber Efendimiz'de de var. Peygamberlerde de var. Peygamberler de evlenmiş. Nuh

AS evlenmiş; karısı var, çocuğu var. Lut AS evlenmiş; karısı var, çocuğu var. İbrahim AS evlenmiş; karısı var, çocuğu var. İsmail AS var. Araplar İsmâil AS'ın neslinden. Âdem Atamız Havva Anamız'la evlenmiş. Seks normal; evlilik, izdivaç, nikâh normal.

Zina anormal! Zina günah... Harama bakmak günah. Öteki çeşitli seks manyaklıkları, hastalıkları, onlar günah. Günah bakmaktan başlıyor, en ileri noktalara kadar gidiyor. Bu büyük bir belâdır, büyük bir imtihandır.

Burada dinimiz mü'minlere diyor ki:

“—Evlenin!”

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“—Evlenin, çoğalın, ben mahşer yerinde ümmetlere sizin çokluğunuzla iftihar edeceğim. 'Bak benim ümmetim ne kadar çok!' diye sevineceğim, mübahat eyleyeceğim.” diyor.

Evlenmek meşru.

Hatta size bir şey daha söyleyeyim... Bizim Ali Rıza Demircan kardeşimiz —ihvânımızdandır— *İslâm'da Cinsel Hayat* diye kitap yazdı, kıyamet koptu, Diyanet'ten tâkibâta bile uğradı. Tabii herkes bu konuya alışkın olmadığı için de biraz da şaşırdılar:

“—Bir hoca böyle bir konuyu nasıl yazıyor?” diye. Ne olacak, yazmayacaksın da herkes bildiğini mi okuyacak; yoksa yazıp da doğrusunu mu bilecek? Hiçbir şey öğretmeyeceksin, sokaktan öğrendiği çirkinlikleri mi yapacak; yoksa her şeyin doğrusunu mu öğreteceksin?

Doğrusunu öğreteceksin:

“—Evlâdım, evlenmek sevap. Nikâh sevap. Çoluk çocuk sahibi olmak sevap. Muamele-i cinsiyye sevap...”

Diyorlar ki:

“—Yâ Rasûlallah, insan muamele-i cinsiyyeden de sevap alır mı?”

“—Tabii. Haramla olsaydı günah olacaktı ya, helalle olunca sevap oluyor.” diyor.

Allah mükâfat veriyor, hayırlı evlat veriyor, sevap veriyor; nikâh yolundan olunca. Çünkü İslâm neslin korunmasını esas almıştır, muhterem kardeşlerim.

İslâm’ın çok büyük hedefleri vardır. İslâm’ı anlayan İslâm’ın güzelliğine hayran olur. İslâm en güzel nizamdır. Bu da boş bir laf değildir. Hangi bakımdan?

Her bakımdan. Ekonomik bakımdan, siyasî bakımdan, kültürel bakımdan... Her bakımdan en güzel nizam İslâm’dır. İslâm gibisi yoktur. İslâm kadar her şeyi etraflı düşünen yoktur. Başka dinlerde de yoktur.

Hıristiyanlar evliliği ayıp saymışlardır. Kadını şeytanın oyuncağı saymışlardır. Dinlerinin özünde yoktu bu; ama kültürleri öyle gelişmiştir. Rahibeler, papazlar evlenmemişlerdir. Olmaz. Katoliklikte boşanmak haramdır. Olmaz. Gerekirse boşanırsın, niye haram olsun? Çığırından çıkartmışlardır.

Bu işin normal, güzel şekli evlenmektir. Namuslu iki insanın yuvayı birleştirmesidir, birbirleriyle

mutlu bir yuva kurmasıdır.

Çocuklarınızı erken evlendirin. Çocuklarınız flörte alışmasın. Çocuklarınız gayrimeşru yollarla kendisini seks yönünden tatmine düşmeden, alınının akıyla, yüzünün nuruyla, haysiyetiyle, şerefiyle bir kötülüğe, harama bulaşmadan çocuklarınızı erken evlendirin.

Ben kendi çocuğuma ortaokulda teklif ettim, Allah'tan korktuğum için. Çünkü anne baba çocuğunu evlendirmez de çocuk bir günah işlerse vebali anneye babaya gelir.

“—Evlâdım, ben seni bir kızla evlendireyim, o da benim evlâdım olsun, ikinize de bakarım. Sizi evlendireyim.” dedim, teklif ettim.

Çocuklarınızı erken evlendirin! “—Hocam, olur mu genç yaşta?” Niye olmasın?

40 yaşında, 50 yaşına geliyor, hâlâ evlenmiyor; kart lahana gibi, onun tadı tuzu olur mu?

Erkenden evlendirin, bu iş olmasın. Adam 40 yaşına, 50 yaşına gelmiş, hâlâ bekâr. Gel bakalım buraya. Gel bakalım şurada seninle bir mahrem konuşalım. Sen 40 yaşına kadar seks hayatın nasıl senin? Nasıl geçiriyorsun bu ömrünü? Söyle bakalım. Ver bakalım hesabı...

“—Hocam konuşamam, söyleyemem.”

Öyle şey olmaz. Allah sevmez. Bu işin normal yolu nikâhtır; evlenirsin, gayet güzel sevaplı bir şeydir, böyle devam eder.

Ferci korumak çok önemli. Ferci korumanın ilk adımları bakmayı korumaktır, gözünü korumaktır. Ve gözü korumak bu devirde çok zordur.

Biz uçakla Ankara'ya gittik geldik, Allahım yâ Rabbi! Evet eteği duyduk, kısa eteği duyduk, diz üstünde eteği duyduk; şimdi öyle etekler çıkmış ki Allah Allah, etek denecek hâli yok, bir karış herhalde, belden aşağıya doğru ölçersen bir karış; kısacık etek! Ya bari kış gününde uzun örtseleler de ayakları üşümese. Hayır, etekler yukarıya kadar. Hosteslerin öyle... Orada havaalanına gidiyor ya insan, ister istemez görüyor, önünden geçiyor, sağından geçiyor. Türkiye'de İslâm var mı, yok mu?

Havaalanlarında yok. Lüks yerlerde yok. El-hamdü lillâh İskenderpaşa Camii'nde var, Fatih'te var, Anadolu'da var. Modern ve lüks yerlerde İslâm, ara da merceklerle ara. İki tane de polis dedektifi tut da öyle ara, parmak izlerine bak:

“—İslâm var mı yok mu?” diye ara. Gitmiş... Giyimde İslâm kalmamış, harekette, davranışta, düşüncede vesairede İslâm kalmamış. Birçokları kaymışlar gitmişler...

Allah bizleri şaşırtmasın. Şaşıranları da doğru yola hidâyet eylesin.

Ve her şeyin belkemiği seks duygusu olmuş. Gazeteler, mecmualar, eğlence yerleri, ticaret, giyim, kuşam, moda... Yaz modası, kış modası... Türk Hava Yolları'nın okuyuculara magazini, aylık mecmuası var. Sayfaları çeviriyorum; moda... Eyüp'ten de bahsediyor, tamam güzel. Güzel şeylerden bahsediyor. Moda; uzun kıyafet, uzun kol, uzun etek, göbek açık. Kadının göbeği görünüyor, göğsü görünüyor. Modaymış!

Kıyafetler böyle. Kışlık kıyafetler sadrazam kavuğu gibi, Mevlevî külâhı gibi, cübbe vesaire; ama ille bir yerinden bir yırtmaç, ille bir haram yer görünecek. Bu nedir?

Seksin modayı dahi istila etmesi demektir.

Ve buradan insanların çoğu gümbürtüye gidiyor. Ferc, namus duygusu dediğimiz şey çok kuvvetli bir duygu olduğundan birçok kimse buradan İslâmiyet'le, cennetle olan bağlarını koparıyor, kendisini tehlikeye düşürüyor, muhterem kardeşlerim.

Namaz kılacağız, bir. Zekât vereceğiz, iki. Emanete riayet edeceğiz, üç. Namusumuzu korumaya gözle bakmaktan başlayarak dikkat edeceğiz.

İlk bakışta gözüne bir şey takıldı, normal. İkinci bakış şeytandandır.

Bizim tarikatımızda bir prensip vardır: *Nazar ber kadem*.

Birinci prensibi: *Hûş der dem*. Dervişin her zaman aklında Allah olacak, aklı başında olacak.

İkincisi: *Nazar ber kadem*. Gözü pabucunun ucunda olacak, ayağında olacak. Tabii bu prensibin derin mânası var. Baş yere eğik olacak. Etrafa baktı mı insan çok fena... Çünkü birçok yerde İslâm kalmamış, şeytan hâkim olmuş ve her şey şeytanî düzene göre kurulmuş. Her şey insanı İslâm'dan koparıp şeytanın tuzağına, cehenneme çekmek için ayarlanmış. Işıklı reklamlar, gazeteler, mecmualar, sayfalar, giyimler, kuşamlar, hepsi böyle... Bunun bir

çaresini bulmak lazım ve şuurlu bir şekilde bunun yok olması, olmaması, yayılmaması, gerilemesi için çalışmak lazım.

(*Ve'l-batn*) *Batn*, Arapça'da "karın" demek. Karnı garanti etmek ne demek?

"—Haram lokma yememek. Haram bir şey yememek, içmemek." demek.

Lokmanın haramlığı bazen lokmanın cinsinden olur. Domuz eti haramdır, yiyemezsin. Şarap haramdır, içemezsin. Bundan olur. Bazen kazanılış şeklinden olur. Faiz haramdır, yiyemezsin. Yalanla, dolanla, aldatmayla aldığın haramdır. Haksız mirastan, gasp ve saire yoluyla aldığın haramdır. Elmadır ama, zeytindir ama, temizdir aslında ama senin kesb ediş tarzın yanlış olduğundan haramdır. Onu yapmaman lazım.

Dükkânın vardır, ticarete riayet ediyorsundur, İslâmî prensiplere uyararak ticaret yapıyorsundur. Cuma günü dükkânın açıksa, ticaret yapıyorsan, Cuma vaktinde haramdır. Allah haram kılmıştır, dükkânı kapayacaksın, namaza geleceksin diye. İşte bu işin böyle çeşitli incelikleri vardır. Bu da ilimden öğrenilecek, alimden öğrenilecek.

Karnını haram lokmadan bir insan koruyamazsa mutlaka cehenneme düşecek ve yanacak. Mutlaka! Haramla biten teni ancak cehennem ateşi yakıp temizler. Ateşle temizlenir. Bu işi ateş temizler, başka şey temizlemez. Hani diyorlar ya; "Bu işi ancak kan temizler." Yani 'dan dan dan...' "Ancak öyle temizlenir" mânasına, silahlar konuşur diye... Haramı ne temizlermiş?

Su temizlemez. Ancak ateş temizler. Cehennem ateşi temizler. Onun için haramın mideye girmemesi, vücuda katıştırılmaması lazım geliyor.

“—E hocam, şimdi yaktın bizi... Ne yapmamız lazım? Ya daha evvelki hayatımızda böyle çeşitli haramlara bulaşmışsak?”

Bir, aşk ile sıdk ile tevbe edeceksin:

“—Yâ Rabbi! Ben şimdiye kadarki hayatımda cahillik ettiysem, haramlara günahlara bulaştıysam beni affeyle...” diyeceksin.

İki, telafi cihetine gideceksin. Yani affettireceksin, bir de onu telafi ettirme cihetine gideceksin. Ve bundan sonra da harama bulaşmaya dikkat edeceksin.

Feyz almanın, iyi derviş olmanın, iyi kul olmanın, Allah’ın sevgili kulu olmanın yolu karnına helâl lokma yemektir, ağzından helâl lokma geçmesidir, çocuğuna helâl lokma yedirmektir. Buna çok dikkat edin!

Ve sonuncusu: *(Ve’l-lisâni)* “Dil.”

Bir insan dilini garanti ederse, o da önemli. Dilin garantisi nasıl olacak?

Bu dil yalan söylemeyecek, küfür sözü söylemeyecek, gıybet etmeyecek. Bu dil adam çekiştirmeyecek, ara bozmakta, laf taşımakta, Allah’ın sevmediği işleri söylemekte kullanılmayacak. Bu dil Allah’ı zikretmeli, hakkı söylemeli, Kur’an okumalı, Allah’ın sevdiği yolda çalışmalı. Dilini koruyan kurtulur.

“—Ekseriyetle insanların cehenneme düşme

sebebi” diyor Peygamber SAS Efendimiz, iki dudağı arası ile iki bacağı arasıdır.”

Ne kadar kısa söylüyor bak, gayet kolay. İki dudağı arası ne demek? Dil. Yani “Ağızına, lafına sahip olmayan başına belayı alır, cehenneme düşer.” demek. ”Ne söyleyeceğini düşünmeyen, söylediği söze dikkat etmeyen cehenneme düşer.” demek. Ekseriyetle ondan düşüyorlarmış. Bu, iki dudak arası.

İki bacak arası da seks, ferc dediğimiz hâdisedir. Yine o ekseriyetle insanları cehenneme düşürüyormuş.

Peygamber Efendimiz SAS bizlere cenneti tekeffül ediyor. ”Cennete girersiniz.” diyor; ama biz ona neyi tekeffül etmemiz lazım?

Altı şeyi: Bir, namaz. İki, zekât. Üç, emanet. Dört, ferc. Beş, batın. Altı, lisan... Bunları garanti ederseniz, söylediğim şekilde kullanırsanız cennete gireceksiniz.

Hem kolay, hem de zor. Kötü şeylere alışmış bir insan için kötülüklerden vazgeçmek zor. Ama zaten böyle alışmış bir insan için gayet kolay.

“—El-hamdü lillâh namazı kılıyoruz hocam, ne var, kılarız. Yaparız bu işi. Zekâtı veririz. Emanete riayet ederiz. Allah yolunda yürümeye çalışırız. Hainlik yapmayız. Namusumuzu kollarız, harama bakmayız. Haram lokma yemeyiz, midemize helâl lokma girmesine dikkat ederiz. Dilimize sahip oluruz. Tamam, gireriz cennete...”

Güzel şeylere alışmış için çok basit, cennetin

şartları çok kolay. Bir insan:

“—Kolaymış ya cennete girmek. Tamam, el-hamdü lillâh, cennete girmek kolaymış...” diyebilir.

Ama kötülöklere alışmış için de zor. Bu toplum için de zor. Dikkat edin, Allah’tan yardım dileyin, Allah kolaylaştırısın. Allah hepinizden razı olsun...

e. İman ve Güzel Ahlâk

Söz biraz uzadı, 1 saat 15 dakikayı buldu. Ama hadisler üç tane olsun diye üçüncüyü de okuyorum. Ebû Hüreyre RA’dan rivayet edilmiş. Bu hadîs-i şerîfi ezberlemenizi, hatırınızda iyi tutmanızı diliyorum. Diyor ki Peygamber SAS Efendimiz:⁸

أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا

(حم. د. حب. ك. عن أبي هريرة)

RE. 70/ (*Ekmelü’l-mü’minîne îmânen ahsenühüm hulükan*) (*Ekmelü’l-mü’minine*

⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.390, no:1082; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XII, s.292, no:4062; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.527, no:10829; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.43, no:1; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.IV, s.356, no:4420; Beyhakî, *Sünenü’lKübrâ*, c.X, s.192, no:20572; Dârimî, *Sünen* c.II, s.415, no:2792; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.I, s.60, no:26; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.227, no:479; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.VII, s.237, no:4240; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.397, no:7945; Taberânî, *Müsnedü’ş-Şâmiyyîn*, c.III, s.313, no:2373; Tahâvî, *Müşkilü’l-Âsâr*, c.IX, s.471, no:3787; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VIII, s.328, no:25830; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.I, s.222, no:194; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.III, s.2, no:5130; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.V, s.403, no:4379.

îmânen) “Mü’minlerin imanı en kâmil olanı, en kuvvetli imanı olanı kimdir? (*Ahsenühüm hulükan*) Ahlâkı en güzel olandır.” Allah Allah... İmanı en kuvvetli olan mü’min kimmiş? Ahlâkı en güzel olanmış. Ahlâkı kötüyse? Bu adam sinirli, bu adam kızgın, bu adamın yanına yanaşılmaz; önüne gidersen süser, ardına gidersen teper, yanaşırsan ısırır, uzakta durursan şöyle yapar, böyle yapar... Kötü huylu. Ama hacıymış, camiye namaza gidermiş, sakallıymış... Ben onu bilmem, işte hadîs-i şerîfi okuyorum. Herkes kendisini hadîs-i şerîfe göre ayarlayacak. Kimseye kastımız yok, Peygamber Efendimiz’in sözlerini naklediyoruz.

Sonraki hadis-i şerif yine aynı kelimelerle başlıyor. Ebû Said elHudrî RA’dan rivayet edilmiş. Sonra Peygamber SAS Efendimiz güzel ahlâkı açıklıyor:⁹

أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا، الْمُوْطُؤُونَ
أَكْنَافًا، الَّذِينَ يَأْلِفُونَ وَيُؤْلَفُونَ؛ وَ لَ خَيْرٍ فِيمَنْ لَ
يَأْلَفُ، وَ لَ يُؤْلَفُ

(طس. عن أبي سعيد)

RE. 70/ (*Ekmelü’l-mü’minîne îmânen ahsenühüm hulükan, elmuvattaüne eknâfen,*

⁹ Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.VII, s.350, no:7697; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.VIII, s.47, no:12668; Ebû Hüreyre RA’dan. Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.VIII, s.48, no:12669; Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.III, s.10, no:5179; *Keşfü’l-Hafâ*, c.I, s.175, no:522.

ellezîne ye'lefûne ve yu'lefûne; lâ hayra fî men lâ ye'lefu, ve lâ yu'lefu.)

(*Ekmelü'l-mü'minine îmânen*) “Mü'minlerin imanı en kâmil olanı, en kuvvetli imanı olanı kimdir? (*Ahsenühüm hulükan*) Ahlâkı en güzel olanıdır.”

Mü'minlerin iman bakımından en kâmil, en olgunu ahlâkı en güzel olanıdır. Ahlâkın güzelliği nedir? Peygamber Efendimiz biraz da onu açıklıyor:

(*El-muvattaûne eknâfen*) “Yanları yumuşak olan.”

Ne demek bu yanların yumuşaklığı? “Sert değil, problemlili değil, sivri tarafları yok” demek. Yumuşak, yumuşacık...

(*Ellezîne ye'lefûne ve yu'lefûn*) “Kendisi başkalarıyla güzel geçim yapabilen, ülfet edebilen; başkaları da kendisine gelip onunla güzel ülfet yapabilecek durumda gören kimse.”

Sen başkalarıyla geçinebiliyorsan, başkaları da senin yanına yanaşabiliyorlarsa, seviyorlarsa, geçinebiliyorsa, işte bu... Yumuşak kenarlı, omuzlu, yani sivri değil... Geçimli, başkasıyla kendisi geçiniyor, başkaları da yanına gelebiliyor.

(*Lâ hayra fî men lâ ye'lefu, ve lâ yu'lefu*) “Kendisi başkalarıyla ülfet edemeyen, ahbaplık, arkadaşlık, dostluk, samimiyet tesis edemeyen, başkaları da yanına yanaşıp da onunla dostluk edemeyecek durumda olan bir kimsede hiçbir hayır yoktur.” diyor Peygamber Efendimiz.

O halde herkes kendisine dikkat edecek, muhterem kardeşlerim. Kendisini bu terazide tartacak:

“—Nasılım? Toplum içinde nasıl sayılıyorum? Sinirli miyim? Problemlili miyim? Ben kalktığım zaman arkamdan ne diyorlar? Benim yanlarına gitmemi istiyorlar mı? Benimle gelip konuşuyorlar mı? Ben onların yanına gidebiliyor muyum?..”

Avustralya'dayız. Adam sarık sarıyor, cübbe giyiyor, yâni çocuk. Sydney'de Auburn camii-ndeyiz. Kandil gecesi, Beraat kandili. İnsanın bir senelik ecelinin, rızkının, kaderinin yazıldığı tespit edildiği kandil gecesinde bize orda konuşma verdiler. Kubbeli büyük bir câmî. Yâni çok büyük bir cami. O camide, ilân ettiler radyolardan filân, biz konuşma yapıyoruz. Tanıdığımız insan. Yâni biz camiye gittik oturduk. Yanımızdaki kalktı gitti.

Tanışıyoruz. Daha önceleri gittiğimizde bizi evlerine misafir etmiş olan insanlar. Çocuğu, camiye girerken sabah namazında, caminin sağında başını çeviriyor. E ne yaptık biz bunlara? Ben onlara ne yaptım? Ben onlara hiçbir şey yapmadım. Onlara ne yapabilirim. Ben İstanbul'dayım, onlar Sydney'de. Siyâsî farklılıktan, zihniyet farklılığından o orada bilmem hangi görüşün temsilcisiymiş. O görüşün temsilcisi olan hoca, onun da amiri olan hoca, ben Sydney'e gittiğim zaman beni ziyarete geldi:

“—*Es-selâmü aleyküm hocam!*” dedi, çok hürmet gösterdi, izzet itibar gösterdi.

Bu onun aşığıında. Ama camide ben şuraya oturdum diye o, yakından kalktı arkalara gitti. Ođlu selâm vermedi. Ne oluyor. Ođlu Cemaâtüt-Tebliğ'denmiş, sarıklı, cübbeli...

Yâ kandil gecesi, insaf, merhamet! Yâni müslümansın. Ben seninle bir alış-veriş yapmadım. Senin tavuğunu kışalamadım. Senin aleyhinde bir söz söylemedim. Senin doğrudan doğruya bir işin, bir problemin yok. İnsanların zihniyetleri aynı olmaz. Gel de sebebini sor, anlatayım. Neden olduğunu da söyleyeyim yâni, bir şey varsa, senin bir şeyin varsa. Senin o girdiğin şeyin ben özünü, aslını, esasını biliyorum. Kuranlardan birisi benim. Yâni bu işi bilmeyen bir insan değilim, çalışmayan bir insan değilim. Her şeyini biliyorum.

Kandil gününde bir insanın bir mü'mine dargın kalması, "Hoş geldin" dememesi... Yâ insan, fikir farklı olabilir. Bakın bizim iki gün önce Ankara'da Akra FM Radyo yayınıımızın açılış merasimi vardı. Ankara kısa dalga, FM dalgası Akra yayına başladı, bizim yayınlarımız, İstanbul'daki gibi. Oraya kimler geldi? Şu partinin başkanı geldi, bu partinin bakanı geldi, filânca öteki partinin milletvekili geldi, beriki partinin milletvekili geldi, belediye başkanı, yardımcısı geldi, mahallî belediyelerin başkanları geldi, yazarlar geldi, profesörler geldi, filâncalar geldi...

E biz bunlardan şunun fikrindeyse, ötekinin fikrinde değiliz. Yâni biraz fikir çeşitli insanlarda, fikir farkı vardır. Ama geldiler, nezâketen. Nezâket diye bir şey var, insanlık diye bir şey var, müslümanlık diye bir şey var!

Yâni ne oluyorsun? Mü'minin mü'mine dargın durması helâl değil ki. Üç günden fazla dargın durması helâl değil.

Sonra senin rütben ne, bilgin ne, görgün ne? Ben senin bildiğinin elli misli fazlasını biliyorum. Gel sana onları öğreteyim. Yâni senin bildiğin şey şu kadarcıksa, ben onun tonlarla, tırlarla miktarını biliyorum. Gel sana onları, istersen, bir bir anlatayım. Yâni bilgin yok, görgün yok, tecrüben yok. Sana da bir şey yapmamışım. Bu nedir? Bu, insanların cahilliğidir. Cahillerin pek kusuruna bakmamak lâzım. Bunu da söylemek icab ediyor muhterem kardeşlerim!

Şu müslümanların arasındaki ihtilâfların bir kısmı tarikat farkıdır. Falanca tarikattan diye dedikodu yapıyor. Allah gıybeti, dedikoduyu, birisinin aleyhinde konuşmayı sever mi? Sevmez. Hele o söylediği söz yalansa yakışır mı, yanlıştır?.. Yakışmaz, yapıyor. Rekabet duygusuyla. Tekke, tekkeyle rekabet edeceğim diye, biz yapmıyoruz, o yapıyor.

Bizim içimizden çıkmış ihvanımız; ben tekkenin başındayım, şeyhim; mürid diyor ki:

“—Şeyh bana tâbi olacak.”

Öyle şey olur mu? Tarihin hangi devrinde görülmüş? Böyle dangalaklık olur mu yâni? Var mı hiç, hani dünyanın neresinde görülmüş? Bak Peygamber Efendimiz ne diyor:¹⁰

¹⁰ Râfiî, *Ahbâr-ı Kazvin*, c.I, s.210; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.235, no:28677; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.742, no:1751, *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.367, no:14508.

الْعُلَمَاءُ وَوَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ

(عد. وأبو نعيم عن علي)

(*El-ulemâu veresetü'l-enbiyâ*) “Alimler peygamberlerin vekilleridir, varisleridir, halifele-ridir.” (*El-ümerâü veresetül enbiyâ*) “Emirler, komutanlar, peygamberlerin varisleridir.” diye bir hadis var mı? Yok! Sen bir zaman bizim dervişimizdin, sonra dervişlikten ne hakla çıkıyorsun, niye çıkıyorsun? Dinlemeye mecbursun.

Sultan Ahmed padişahı ama Aziz Mahmud-u Hüdâî Hazretleri'nin dervişiydi. Fatih Sultan Mehmed padişahı ama, Akşemseddin, o geldiği zaman ayağa bile kalkmazdı, mahsustan, ayağını uzatmış. Terbiye edecek, çocuk o çünkü, terbiye edecek.

“—Şöyle yapacaksın, böyle yapacaksın” demiş. Muhasarayı kaldırmaya kalkmış; “Kaldırmayacaksın, devam edeceksin. Allah'ın emriyle fetih olacak!” demiş. Manevî fatihi o...

Evet, Aziz ve muhterem kardeşlerim, üçüncü hadis-i şerifi tamamlamış olduk:

“—Mü'minlerin imanca en olgunu, ahlâkı en güzel olanıdır.”

Yumuşak olacak, ahlâkı güzel olacak, öyle geçimli olacak. Kendisi başkalarıyla geçinecek, başkaları kendisiyle geçinebilecek. Durup dururken ilgiyi kesmeyecek, darılmayacak, küsmeyecek. Yan yan bakmayacak, insaflı olacak. Allah'ın rızasını düşünecek, Allah yolunda yürüyecek. Allah'ın emirlerini tutacak.

Rasûlüllah'ın tavsiyelerini tutacak...

Allah bizi ahlâkı güzel olanlardan eylesin. Yolunda daim eylesin. Cennetiyle cemâliyle cümlemizi, sonuç olarak güzel bir ömür geçirip, müşerref olanlardan eylesin... Allah hepinizden razı olsun, hepinize teşekkür ederim. Haklarınızı helâl edin!

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
22. 01. 1995 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

